

2761 1ste Beh. af Finantsloov. f. Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873. 2762

anvende de almindelige Sætninger paa det Spørgsmaal, som fortrinnsvis har sysselsat det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Og jeg finder mig heller ikke foranlediget dertil i dette Øjeblik; men, skulde jeg under den senere Forhandling føle mig særlig opfordret dertil, skal jeg ganske vist ogsaa indlade mig derpaa. Hvad der havde Interesse for mig ved denne Behandling, har jeg derimod faaet udtalt, da jeg før havde Ordet.

Andræ: Det er mig mindre behageligt at være nødtvungen til for tredje Gang at tage Ordet under nærværende Sags første Behandling, men der er fra den høitærede Finantsministers Side fremkommet forskjellige Uttringer, som jeg ikke kan og ikke vil lade henstaa ubesvarede. — Jeg havde Anledning til i Gaar at begynde mit Foredrag med en Beslagelse over, at den høitærede Finantsminister havde set et Motiv for mig til at give den Fremstilling af den finantsielle Balance paa det indværende Aars Finantsloovforslag, som jeg havde givet, i min formodede, ja, jeg kan jo gjerne sige afgjorte Modbydelighed for en Indkomstskat. Jeg mente, at, hvorledes det end forholdt sig med den, og selv indrømmet, at jeg aldrig havde deltaget i den doktrinære Begeistring for en saadan Skat, saa vedrørte dette dog slet ikke den nærværende Sag, og jeg troede, navnlig, at det aldeles ikke af mit tidligere Foredrag kunde udledes, at jeg i allerfjerneste Grad havde været paavirket eller, for at bruge den høitærede Ministers Uttring, hildet af denne min Opfattelse. I Gaar vilde den høitærede Minister nu som Svar paa min Beslagelse herover forklare, hvorledes han var kommen til at antage noget Saadant; men jeg maa nu dobbelt beklage, at jeg meget mindre kan indrømme Berettigelsen af denne Forklaring end af den ærede Ministers tidligere Udtalelse. Den høitærede Finantsminister udtalte, at han var bleven overrasket ved her i Thinget at høre, hvorledes jeg opfattede Finantsbalancen paa det foreliggende Finants-

overslag. Han fremhævede, at dette havde været ham noget aldeles Nytt, Noget, som kom ham fuldstændig uventet, og han troede særlig med Grund at kunne betegne det som noget Uventet, fordi han i en lang Række af Aar havde kjendt mig og troede at være fuldstændig vel bekendt med de finantsielle Principer, som jeg tidligere havde lagt til Grund for min Bedømmelse af saadanne Forhold. Den høitærede Minister mente fremdeles, at jeg nu skulde have svigtet disse Principer, og at, hvad jeg tidligere havde anset for at være rigtigt, skulde jeg nu have skudt bort, idet jeg tværtimod nu havde anset det Modsatte for at være rigtigt. Jeg skal nu villig indrømme, at den høitærede Finantsminister har kjendt mig og min Opfattelse og Fremstilling i en Række af Aar. Jeg skal ogsaa steds med sand Glæde minde den Tid — den ligger nu langt tilbage — da jeg ligeledes hævdede, hvad jeg ansaa for at være det Rette og det Sande, og da jeg fandt en værdifuld Understøttelse derfor hos den nuværende ærede Finantsminister, en Understøttelse, for hvilken jeg den Gang ydede og steds skal være villig til at yde ham min oprigtigste Tak. Men, lad mig nu for det Første erklære, at, selv om det skulde forholde sig saaledes, at jeg nu havde en ganske anden Forestilling om, hvorledes kontraktmæssige Afdrag paa Statsgjælden skulde være at betragte, end jeg havde havt for 20 Aar siden — det var jo dette, som skulde være den store Forsyndelse hos mig, at jeg nu ikke længere antog det for at være det Normale, det Rigtige og det, som burde foretrakkes, at de kontraktmæssige Afdrag paa Statsgjælden udrededes af de løbende Indtægter, og at jeg betragtede det, som paa den Maade udrededes, som en ligefrem Tilvæxt i Formue — jeg siger, at, selv om nu en saadan forandret Anskuelse var bleven gjort gjældende af mig, saa ser jeg aldeles ikke, hvad det har at gøre med det Hovedargument, hvorpaa jeg har støttet hele min Betragtning af nærværende Sag, og hvad det har at gøre med det Hovedresultat, som jeg endte med ene